

vosti 500 Kč 60 h tiež vkladná knižka peňažného ústavu na 24.000 Kč. Zločinnú kvalifikáciu činu pachateľovho založili nižšie súdy zrejme na predpoklade, že ona vkladná knižka mala hodnotu 24.000 Kč.

Podľa stáleho rozhodovania najvyššieho súdu vkladné knižky peňažných ústavov sú sice predmetom majetkovým — a tedy vecou movitou v smysle § 333 tr. zák. — a ich cena sa rovná zpravidla výške vkladu na nich uloženého, avšak spôsobilým predmetom krádeže v plnej hodnote vkladov na ne uložených sú také vkladné knižky len, pokiaľ vklady tie nie sú viazané (vinkulované) spôsobom pripusteným stanovami príslušného peňažného ústavu (srov. rozh. čís. 1418, 2835, 3281, 5463 Sb. n. s. tr.); vkladná knižka s vkladom viazaným, ku ktorej pachateľ nezná heslo a pod., je tedy, nehľadiac na bezvýznamnú hodnotu knižky samej (jej výrobnú hodnotu), pre pachateľa bezcenná a preto nespôsobilým predmetom krádeže.

Nižšie súdy neuvažovali o veci s tohoto hľadiska rozhodného pre riešenie, či v súdenom prípade išlo vskutku o krádež zločinnú alebo len o prečin krádeže, a uspokojily sa len zistením výšky vkladu na odcudzenej knižke. Preto pokračoval najvyšší súd podľa § 35, odst. 1 por. nov. a na súde prvej stolice bude, aby v novom pokračovaní doplnil skutkové zistenia v naznačenom smere a znova rozhodol.

Čís. 5727.

Kde podľa povahy trestu alebo podľa zákona (tak podľa § 28, odst. 2 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n.) již předem není vůbec možno použití zmírňovacího nebo zaměňovacího práva, nelze na něm činiti závislým právo odvolací po rozumu § 283 tr. ř.

Byl-li trest vyměřen podle první věty trestní sazby § 6, čís. 1 zákona čís. 50/1923 Sb. z. a n., je přípustné odvolání státního zastupitelství, domáhá-li se na podkladě přitěžujících okolností rázu arbitrního, aby byl trest vyměřen podle druhé věty uvedené trestní sazby.

(Rozh. ze dne 27. října 1936, Zm I 935/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 14. července 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vojenské zrady podle § 6, č. 2, odst. 1 a 2 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n., a nepřihlédl k jeho odvolání; vyhověl však odvolání státního zastupitelství z výroku o trestu a zvýšil trest obžalovanému uložený za použití druhé věty trestní sazby § 6, čís. 1 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n. (v původním znění) na pět let těžkého žaláře, zostřeného jedním postem čtvrtletně.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o odvolání státního zastupitelství z výroku o výši trestu, je především nutno vypořádati se s otázkou, zda je toto odvolání, hledíc k ustanovení § 283 tr. ř., přípustné, ačkoli trest nalézacím soudem ulo-

žený byl a podle § 28, ods. 2 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n. musel býti vyměřen v zákonné trestní sazbě. Tu nelze sice přehlížeti, že obě věty trestní sazby § 6, čís. 1 cit. zák. nejsou navzájem přesně ohraničeny jmenovitě uvedenými přitěžujícími okolnostmi po rozumu § 281, čís. 11 tr. ř. a že naopak posouzení otázky, zda jsou tu zvláště přitěžující okolnosti ve smyslu uvedeného místa zákona, podléhá arbitrnímu uvažování a rozhodování (rozh. čís. 4014 Sb. n. s.). Nejde tudíž o různé trestní sazby po rozumu § 281, čís. 11 tr. ř., totiž v tom smyslu, že by vykročení z mezí zákonné sazby trestní založilo uvedený tam zmatek, nýbrž jde o sazbu jednotnou, jejíž oba díly, navzájem přesně nevymezené, pojí se v jeden celek (rozh. čís. 353, 471 Sb. n. s.). Věc má se po této stránce stejně jako na př. v § 178 tr. zák.; jeť bez významu, jsou-li obě věty trestní sazby vymezeny okolnostmi přitěžujícími nebo zvláště přitěžujícími. Podle toho nebylo by, hledíc k ustanovení § 283 tr. ř., byl-li — jako v souzeném případě — trest vyměřen v mezích první věty této jednotné sazby, veřejnému žalobci lze, aby se odvoláním v neprospěch obžalovaného domáhal vyměření vyššího trestu a najmě trestu v mezích druhé věty uvedené trestní sazby.

Přes to nelze k takovému názoru přisvědčiti, neboť ustanovení § 283 tr. ř., směřující ovšem k omezení opravného prostředku odvolání z výroku o trestu, bylo upraveno se vztahem na trestní sazby trestního zákona z roku 1852, které neznají tak značného rozpětí, jaké hledě k obzvláštní závažnosti chráněných tam statků určil zákon na ochranu republiky č. 50/1923 Sb. z. a n. V souzeném případě jde podle § 6, čís. 1 cit. zák. v původním znění o trestní sazbu těžkého žaláře od tří let až na doživotí. Ještě povážlivější bylo by to s hlediska ustanovení § 6 cit. zák. ve znění § 1 zák. čís. 130/1936 Sb. z. a n., kde je trestní sazba určena těžkým žalářem od pěti let až na doživotí a za přitěžujících okolností, aspoň částečně rovněž jmenovitě neuvedených, i trestem smrti. Se zjevnou snahou zákonodárce, hledíc k neklidným poměrům zvýšiti ochranu právních statků tam uvedených, nebylo by srovnatelné takové omezení odvolacího práva veřejného žalobce, jaké bylo pro trestní sazby trestního zákona z roku 1852 shledáno snesitelným.

Je tu poukázati i ke zmíněnému již rozhodnutí soudu zrušovacího čís. 4014 Sb. n. s., které se sice výslovně zabývá jen otázkou, zda v takových případech přichází jako opravný prostředek v úvahu zmateční stížnost či odvolání, avšak přece neshledalo příčiny nějak naznačiti, že by takové odvolání, domáhající se vyměření trestu podle »vyššího dílu« trestní sazby v § 6, čís. 1 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n. vytčené, bylo nepřípustné.

Konečně budiž poukázáno k rozh. čís. 1033 Sb. n. s., jež praví, že tam, kde tresty v zákoně stanovené buď podle své povahy, buď pro nedostatek spodní hranice trestní, mimořádného zmírnění nepřipouštějí, a kde jsou tudíž předpoklady obmezení odvolacího práva podle § 283 tr. ř. již předem vyloučeny, odpadá i obmezení, která se ku předpokladům těm pojí, a že tu nelze oprávněnost odvolání vůbec činiti závislou na obmezeních

v druhé větě § 283 tr. ř. uvedených. Nemůže pak nic jiného platiti pro případy, kde tyto předpoklady pomíjejí nikoli sice podle povahy trestu, ale podle pozitivního předpisu zákona, jak je tomu v případech, kde podle § 28, odst. 2 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n. užití zmírňovacího a zaměňovacího práva je rovněž již předem vyloučeno a tudíž vůbec nepřichází v úvahu měřítko, na němž ustanovení § 283 tr. ř. jinak zakládá otázku přípustnosti či nepřípustnosti odvolání z výroku o trestu. Stručně řečeno: kde ať podle povahy trestu nebo podle zákona již předem vůbec není možno použití zmírňovacího nebo zaměňovacího práva, nelze na něm činiti závislým právo odvolací po rozumu § 283 tr. ř.

Podle toho, co předesláno, nelze pochybovati, že odvolání státního zastupitelství, domáhající se na podkladě přitěžujících okolností rázu arbitrního vyměření trestu v mezích druhé věty zákonné trestní sazby § 6, čís. 1 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n., je podle zákona přípustné.

Čís. 5728.

Poměr § 12 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. a § 7 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky min. sprav. čís. 145/1933 Sb. z. a n.

Předpis § 12 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. platí též pro trestné činy spáchané obsahem tiskopisu.

Zadostiučinění uveřejněním rozsudku v onom periodickém tiskopise, jehož obsahem byl trestný čin spáchaný, jest upraveno výlučně v § 7 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky min. sprav. čís. 145/1933 Sb. z. a n.; nelze se proto domáhati uveřejnění rozsudku v tomto periodickém tiskopise podle § 12 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. října 1936, Zm II 285/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítnuv zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 11. března 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem pomluvy ve smyslu § 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., zamítl i jeho odvolání z výroku o uveřejnění rozsudku podle § 12 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., pokud šlo o periodický tiskopis »L.«, a stanovil jako nejvyšší částku útrat uveřejnění, které nese obžalovaný, 200 Kč; naproti tomu vyhověl tomuto odvolání, pokud šlo o periodický tiskopis »M. N.«, a zrušil rozsudkový výrok učiněný podle § 12 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. v příčině zmíněného periodického tiskopisu.

Z d ů v o d ů:

Provedení odvolání obírá se pouze výrokem, jímž bylo obžalovanému odepřeno podmíněné odsouzení a jímž bylo soukromému žalobci podle § 12 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. přiznáno právo, aby dal uveřejniti